

Sygn. akt I ACa 860/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawicka
Sędziowie:	SA Agnieszka Sołtyka (spr.) SA Edyta Buczkowska-Żuk
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Goltsche

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2013 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Z. Z.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy Al. (...) w S.

o uchylenie uchwał

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt I C 347/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

E. Buczkowska-Żuk M. Sawicka A. Sołtyka

Sygn. akt I Aca 860/12

UZASADNIENIE

Powód Z. Z. w dniu 10 kwietnia 2012 roku wniósł pozew przeciwko pozwanej Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy Al. (...) w S., domagając się uchylenia w całości uchwał numer (...) i numer (...) z dnia 20 lutego 2012 podjętych w trybie indywidualnego zbierania głosów (k. 2-24).

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 kwietnia 2012 roku pozwana Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy al. (...) w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 41-52).

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 31 października 2012 roku uchylił uchwałę numer (...) Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...) z dnia 20 lutego 2012 roku; oddalił powództwo w pozostałej części oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (k. 101).

Sąd ten ustalił, że powód jest właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w S. przy Alei (...). Właściciele lokali położonych w budynku znajdującym się w S. przy Alei (...) tworzą Wspólnotę Mieszkaniową nieruchomości przy Al. (...) w S.. W skład tej wspólnoty wchodzi ośmiu właścicieli lokali mieszkalnych i użytkowych stanowiących przedmiot odrębnej własności, którym przysługuje łącznie 692/1000 udziałów we współwłasności nieruchomości wspólnej oraz S. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., któremu przysługuje 308/1000 udziałów we współwłasności nieruchomości wspólnej. We Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości przy Al. (...) w S. obowiązuje sposób zarządu polegający na tym, że zarząd składa się od 1 do 3 osób fizycznych wybieranych spośród właścicieli lub spoza ich grona. Obecnie w skład zarządu wchodzi M. R.. Na podstawie umowy z dnia 7 maja 2010 roku o administrowanie nieruchomością wspólną Wspólnota Mieszkaniowa Nieruchomości nr (...) przy Al. (...) w S. zleciła wykonywanie czynności związane z instruowaniem w zakresie zwykłego zarządu nieruchomością wspólną wspólnoty S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W dniu 10 lutego 2012 roku odbyło się zebranie Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości przy Al. (...) w S.. Wspólnota Mieszkaniowa Nieruchomości przy Al. (...) w S. na zebraniu w dniu 10 lutego 2012 roku i w drodze indywidualnego głosowania podjęła uchwałę numer (...) o następującej treści: „§ 1 Wspólnota Mieszkaniowa wyraża zgodę na wykonanie projektu oraz remontu instalacji elektrycznej w budynku i upoważnia S. do podpisania umowy z wykonawcą. Oferty na wykonanie remontu instalacji elektrycznej wymagają odrębnej akceptacji właścicieli. § 2 Prace zostaną wykonane na koszt Wspólnoty Mieszkaniowej z wykorzystaniem środków zgromadzonych na funduszu remontowym”. W głosowaniu nad podjęciem powyższej uchwały wzięli udział właściciele posiadający 567/1000 udziałów w nieruchomości wspólnej. Za podjęciem uchwały powyższej uchwały głosowali właściciele posiadający 567/1000 udziałów. Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy Al. (...) w S. na zebraniu w dniu 10 lutego 2012 roku i w drodze indywidualnego głosowania podjęła uchwałę numer (...) o następującej treści „Wspólnota Mieszkaniowa wyraża zgodę i udziela pełnomocnictwa Zarządowi Wspólnoty Mieszkaniowej z prawem do udzielenia dalszych pełnomocnictw adwokatom i radcom prawnym do reprezentowania Wspólnoty Mieszkaniowej w postępowaniu sądowym w sprawie przeciwko właścicielowi lokalu nr (...) Panu Z. Z. o zapłatę zaległości z tytułu zaliczek na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz składki na fundusz remontowy. Kwota zaległości wynosiła na dzień 10.10.2012 r. - 3.829,93 zł. W głosowaniu nad podjęciem powyższej uchwały wzięli udział właściciele posiadający 645/1000 udziałów w nieruchomości wspólnej. Za podjęciem uchwały powyższej uchwały głosowali właściciele posiadający 645/1000 udziałów. Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy Al. (...) w S. na zebraniu w dniu 10 lutego 2012 roku i w drodze indywidualnego głosowania podjęła również między innymi uchwałę nr (...) „w sprawie wyrażenia przez Wspólnotę zgody i udzielenia pełnomocnictwa Zarządowi Wspólnoty Mieszkaniowej z prawem do udzielenia dalszych pełnomocnictw adwokatom i radcom prawnym do reprezentowania Wspólnoty Mieszkaniowej w postępowaniu w sprawie przeciwko właścicielowi lokalu nr (...), S. O., K. D. o tę zaległości z tytułu zaliczek na poczet kosztów zarządu nieruchomością oraz składki na fundusz remontowy. Kwota zaległości na dzień 7 lutego 2 r. wynosiła 1.046,20 zł. Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy Al. (...) w S. zawiadomiła powoda Z. Z. o podjęciu uchwał z dnia 20 lutego 2012 roku numer (...) i numer (...) w formie pisemnej w dniu 28 lutego 2012 roku.

Czyniąc powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części dotyczącej uchwały numer (...) roku. Sąd nie podzielił natomiast zapatrywania powoda przedstawionych na uzasadnienie uchwały numer (...) roku i w tej części powództwo oddalił.

Zdaniem tego Sądu zasadniczy spór koncentrował się wokół oceny prawnej, a nie stanu faktycznego zrekonstruowanego głównie w oparciu o dokumenty, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nie miał wątpliwości, że powód zachował termin do zaskarżenia uchwał, o jakim mowa w art. 25 ust. 1a ustawy o własności lokali. Podstawę prawną żądania stanowił art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali, który zastosowany na płaszczyźnie uchwały numer (...) doprowadził do jej uchylenia. Sąd ocenił, że uchwała ta nie jest zgodna zarówno z przepisami prawa, jak i podniesionymi na poparcie powództwa

zarzutami niezgodności z zasadami prawidłowego zarządu oraz interesami powoda oraz pozostałych członków wspólnoty. Zasadniczym uchybieniem zarządowi nieruchomością okazało się zdaniem Sądu zbyt ogólne wskazanie zakresu robót bez wskazania zakresu prac, wysokości maksymalnych kosztów i terminu ich wykonania. Ponadto, treść uchwały wzbudziła wątpliwości interpretacyjne tego sądu, polegające na nie dość precyzyjnym wskazaniu, czy dodatkowej zgody wymaga podpisanie umowy z wykonawcą, czy też jedynie wybór konkretnej oferty. Zdaniem sądu uchwała okazała się być także niezgodna z art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali. Niezgodność polega na tym, że wspólnota udzielił pełnomocnictwa do dokonania czynności podmiotowi, który jedynie administruje, a nie pełni funkcji zarządu.

Sąd nie znalazł zaś dostatecznych argumentów przemawiających za uchyleniem drugiej zaskarżonej uchwały numer (...). Uchwała udzielająca pełnomocnictwa i wyrażająca zgodę do prowadzenia postępowania przeciwko powodowi. Jej treść nie narusza zasad prawidłowego zarządu a jej treść nie budzi wątpliwości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 100 k.p.c. (k. 125-107)

Apelację od wyroku złożyła pozwana Wspólnota. Zaskarżyła wyrok w części (w zakresie pkt I i III), zarzucając mu:

a) naruszenie art. 25 ustawy o własności lokali poprzez uznanie przez Sąd, że uchylona uchwała Wspólnoty, tj. uchwała nr (...) z dnia 20 lutego 2012 r. narusza zasady prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną oraz narusza interesy powoda jako członka wspólnoty mieszkaniowej, gdyż jest niejasna i może budzić wątpliwości interpretacyjne,

b) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające w szczególności na dokonaniu oceny treści uchylonej uchwały (...) w oderwaniu od realiów funkcjonowania pozwanej wspólnoty i zawartej przez tę wspólnotę umowy o administrowanie,

c) naruszenie art. 21 ust. 1 ustawy o własności lokali w zw. z art. 96 Kodeksu cywilnego poprzez uznanie przez Sąd, że wspólnota nie może ustanowić pełnomocnika do dokonania poszczególnych czynności w jej imieniu.

Mając na uwadze powyższe, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części:

a) co do pkt I - dotyczącego uchylenia uchwały nr (...) Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) - poprzez oddalenie powództwa również w tym zakresie,

b) co do pkt III - dotyczącego zwrotu kosztów procesu - poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty-317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie w przypadku stwierdzenia nierozpoznania przez sąd I instancji istoty sprawy - o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I i III i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania (k. 129-134).

W odpowiedzi na apelację powód postulował jej oddalenie (k. 138-146).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej Wspólnoty nie zasługiwała na uwzględnienie.

Rozważania w tej sprawie należy poprzedzić tym wyjściowym stwierdzeniem, że Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Zostały one poparte wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. W sporządzonym zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnieniu wyroku, Sąd Okręgowy dokładnie określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył w tym zakresie przepisy prawa. Z takich ustaleń Sąd I instancji wywiódł logiczne i trafne wnioski, a sposób rozumowania prowadzący do tych wniosków i przyjęty w

uzasadnieniu wyroku jest rozważny i obejmuje wszystkie twierdzenia podniesione przez strony w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Prawidłowe procedowanie oraz wyrokowanie w tej sprawie uchyla konieczność analizowania całości postępowania, a instancyjna kontrola sprowadza się jedynie do krytyki złożonego środka zaskarżenia. Odnosząc się zatem do zarzutu z art. 233 § 1 k.p.c., wskazać należy, iż chybione okazało się kwestionowanie poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie mające w zamierzeniu pozwanej polegać na ocenie treści uchylonej uchwały w oderwaniu od realiów funkcjonowania pozwanej wspólnoty i zawartej przez tę wspólnotę umowy o administrowanie.

Wskazać należy, że oparcie zarzutu na naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. powinno polegać na przedstawieniu dowodów, które Sąd niezasadnie pominął, bądź uznał je za niewiarygodne, a które przy ich uwzględnieniu prowadziłyby do zgoda odmiennych wniosków aniżeli wyprowadził je ten Sąd. W kontekście takiego założenia na apelującym spoczywa obowiązek wskazania konkretnych dowodów, które stanowią punkt wyjścia zarówno oceny materiału procesowego dokonanej przez Sąd, jak i zarzutu samego apelującego. Konfrontacja wyżej opisanych przesłanek konstrukcyjnych z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. sformułowanym przez pozwaną prowadzi do wniosku, że zarzut nie poddaje się weryfikacji. Powołując się w miejsce dowodów na abstrakcyjnie i subiektywnie przez pozwaną rozumiane realia funkcjonowania wspólnoty oraz treść umowy o administrowanie skarżąca nie przedstawia żadnych dowodów, które miałyby przeciwstawić dowodom, jakie legły u podstaw oceny dokonanej przez Sąd I Instancji. W istocie rzeczy podejmuje z Sądem niczym nie popartą polemikę, która dla przeforsowania tezy skarżącej nie jest w świetle art. 233 § 1 k.p.c. wystarczająca. Co więcej, załączone w postępowaniu apelacyjnym dokumenty w postaci umowy z 20 marca 2012 roku, protokołu, uchwały nr (...) okazały się spóźnione i z uwagi na treść art. 381 k.p.c. zostały pominięte. Skarżąca nie wskazywała bowiem na to (nawet tak nie twierdziła), że potrzeba powołania się na te dowody wynika później.

Przechodząc zatem do zarzutów natury materialnej wskazać należy, że w myśl art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali, właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Wynika z tego, że istnieją cztery samodzielne podstawy zaskarżenia uchwały wspólnoty do sądu. Podstawę powództwa z art. 25 ustawy o własności lokali może zatem stanowić zarzut naruszenia przez zaskarżoną uchwałę zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób naruszenie interesów właściciela lokalu. W takim przypadku sąd będzie weryfikował zasadność powództwa oceniając celowość, gospodarność i rzetelność decyzji wspólnoty wyrażonej w zaskarżanej uchwale. Uchwała zebrania właścicieli lokali może być uznana za krzywdzącą wówczas, gdy treść uchwały może spowodować, że jej wykonanie doprowadzi do pokrzywdzenia właściciela lokalu. Uchwała właścicieli lokali może być uchylona przez sąd zarówno z przyczyn merytorycznych, jak i formalnych.

Przechodząc do merytorycznej oceny uchwały numer (...) w kontekście ustawowej przesłanki prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną oraz naruszenia interesów właściciela lokalu na wstępie wskazać należy, że poza sporem jest, że uchwała nie zawiera zakresu prac, terminu końcowego ich wykonania ani też maksymalnej ceny za te prace. Apelacja została przez skarżącą oparta zatem na tezie, że formuła uchwały wyrażająca się w istocie w zasygnalizowaniu potrzeby przeprowadzenia remontu pionu elektrycznego jest wystarczająca i stanowi przyzwolenie do dokonywania dalszych działań. Rozwijając swą koncepcję pozwana opiera się na tezie uchwał wstępnych. Tymczasem taka koncepcja jest nie do zaakceptowania. Abstrahując od tego, że uchwały wstępne są pozbawione jurystycznego oparcia, już na wstępie rozważań na tej płaszczyźnie należy zdyskredytować tezę, jakoby uchwała, jaką podjęła pozwana mieściła się w tej kategorii. Nie stanowi ona bowiem niedookreślonej – jak sugeruje skarżąca, woli wykonania remontu elektryki, a zgodę na wykonanie konkretnych prac remontowych poprzedzonych wyborem ofert i podpisaniem umowy z wykonawcą. Zważywszy na skutki tej uchwały, które w rozumieniu obu stron sporu miałyby prowadzić do rozpoczęcia prac remontowych, przypisywanie jej cech swoistej, abstrakcyjnej i niewiążącej deklaracji jest w istocie nie do pogodzenia ze skutkami, jakie tej uchwale przypisuje sama apelująca w zaskarżeniu (wybór ofert, sporządzenie kosztorysu inwestorskiego).

Przeciwstawione tej koncepcji, wyjęte z kontekstu zdanie warunkujące przyjęcie ofert na wykonanie remontu odrębną akceptacją właścicieli wspólnoty jest niespójne i budzi wątpliwości co do wykonania uchwały w kontekście jej pozostałych postanowień, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy. Ponadto, nie wiadomo w istocie, czy akceptacji wymaga samo złożenie oferty zarządowi (co byłoby znacznym logistycznym utrudnieniem z uwagi na różny czas składania ofert i konieczność zwoływania zgromadzenia, a nadto związane z tym koszty), czy też oferty, która ostatecznie prowadzić by miała do zawarcia umowy z oferentem, o czym jednak nie ma żadnej wzmianki w uchwale. Gdyby akceptacji miała podlegać oferta pretendowana do zawarcia umowy to niezrozumiałe jest istnienie w rzeczonyj uchwale zapisu o tym, z jakiego funduszu będą wykorzystane środki na prace remontowe. O ile bowiem konieczna byłaby dodatkowa akceptacja oferty przed zawarciem wiążącej umowy kwestie związane z jej wykonaniem, a do takich należy zaliczyć sposób finansowania inwestycji, powinny zostać poruszone w uchwale akceptującej ofertę, o jakiej mowa w § 1 zaskarżonej uchwały. Do tego czasu stan środków na funduszu mógłby ulec określonym zmianom, mogłaby zajść potrzeba poczynienia dodatkowych wpłat.

Kontynuując wywód stosownie do art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali do podjęcia czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu potrzebna jest uchwała właścicieli lokali wyrażająca zgodę na dokonanie tej czynności. Opierając się na systemowej wykładni tego sformułowania za oczywistą musi uchodzić ta okoliczność, że zgoda winna odnosić się do co najmniej w przybliżeniu określonej czynności. Jedynie zakres przedmiotowy czynności uwidoczniony w treści uchwały pozwala bowiem stwierdzić, w jakim zakresie zgoda członków wspólnoty została wykonana i czy organ zarządzający wspólnotą z czynności tej się należy wywiązuje. Niedopełnienie obowiązku doprecyzowania czynności powoduje, że sens i istota zgody staje się jedynie iluzoryczna. Niedookreślone działanie wymyka się wszelkiej kontroli członków wspólnoty, którzy nie mogą powołać się na niezgodność prac zarządu ze zgodą jaką wyrazili. Ochrona samostanowienia członków wspólnoty nie może doznawać ograniczeń z powodu kosztów czynności wstępnych poprzedzających przyjęcie uchwały zawierającej zgodę na dokonanie prac remontowych. Ewentualne wydatki spowodowane zleceniem wykonania kosztorysu przedinwestycyjnego można zastąpić wycenami prac zawartymi w ofertach wykonawców, które w żadnej mierze nie zobowiązują wspólnoty do wykonania określonych prac remontowych, a są wymiernym wskaźnikiem ich wartości. Nie może też zejść z pola widzenia, że pozwana sama przeczy zarzutowi, jaki sformułowała. Z jednej strony przedstawia w apelacji, że wykonanie kosztorysu jest kosztowne, a jego wykorzystanie, w przypadku braku zgody członków wspólnoty, niepewne, a z drugiej strony w sytuacji, gdy los uchwały wobec jej skutecznego zaskarżenia w niniejszym procesie też nie jest pewny wykonuje taki kosztorys, nie bacząc na środki, jakie z tego tytułu musiała zapłacić. Powyższe świadczy o tym, że argument ujmujący kosztorys poprzedzający uchwałę jako niepotrzebny koszt jest w istocie twierdzeniem sformulowanym jedynie na użytek niniejszego postępowania, nakierowanym na skuteczność wniesionego środka zaskarżenia.

Dodatkowo, już sama argumentacja apelacji zawarta na jej 4 i 5 karcie, w której skarżąca dokonuje interpretacji zaskarżonej uchwały (...) stanowi potwierdzenie dla tezy, że uchwała ta jest niejasna i lakoniczna oraz że budzi wątpliwości interpretacyjne.

Podkreślić należy, że ocena treści uchwały stanowi wyraz hipotetycznych sytuacji, do jakich może prowadzić nazbyt ogólne, a w istocie blankietowe wyrażanie zgody na dokonanie określonych czynności. Nie jest natomiast stwierdzeniem faktycznego zaistnienia takiego nadużycia i zarzutem kierowanym wobec wspólnoty. Na płaszczyźnie oceny przesłanek z art. 25 ustawy o własności lokali już sama abstrakcyjna możliwość nadużycia polegającego na naruszeniu zasad prawidłowego zarządu wspólnotą i interesów powoda jest wystarczająca do jej uchylenia.

Dla wyczerpania argumentacji nie może zejść z pola widzenia, że uchwała, jak słusznie przesądził Sąd Okręgowy, jest niezgodna z art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali, co także stanowi bezpośrednią przyczynę jej uchylenia o oparciu o ustawowe przesłanki z art. 25 ust. 1 tej ustawy. Skoro organem uprawnionym do reprezentacji wspólnoty – jak wynika z art. 21 ust. 1 ustawy, jest zarząd to on, a nie zebranie członków wspólnoty, jest władne udzielić pełnomocnictwa do dokonania czynności zwykłego zarządu. W przypadku, gdy jest to czynność ten zarząd przekraczająca wówczas bezwzględnie obowiązujący przepis art. 22 ust 2 ustawy nakazuje członkom wspólnoty udzielić pełnomocnictwa do dokonania tego typu czynności zarządowi. Treść zaskarżonej uchwały zawierająca upoważnienie dla osoby trzeciej do

zawarcia umowy w imieniu wspólnoty była zatem niedopuszczalnym – albowiem niezgodnym z art. 22 ust. 2 ustawy, ograniczeniem praw reprezentacyjnych zarządu na korzyść innego podmiotu.

Odnosząc się do sposobu liczenia wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, które pozwana także uczyniła przedmiotem zarzutu w tej sprawie powołać należało trafną tezę Sądu Najwyższego zawartą w uchwale z 25 czerwca 2009 roku, sygn. akt III CZP 40/09, OSNC 2010/2/26 stanowiąca, że w razie objęcia jednym pozwem żądania uchylenia kilku uchwał pozwanej wspólnoty mieszkaniowej, podstawę zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez radcę prawnego stanowi stawka minimalna, o której mowa w § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), niezależnie od liczby zaskarżonych uchwał.

Mając na uwadze powyższe, na zasadzie art. 385 k.p.c., apelację, jako bezzasadną należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. ustalając wysokość tych kosztów w oparciu o § 10 pkt 1) w związku z § 12 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

SSA E. Buczkowska – Żuk SSA M. Sawicka SSA A. Sołtyka